

ת"פ 18228/10/12 - מדינת ישראל נגד א ס

בית משפט השלום ברחובות

11 מרץ 2015

ת"פ 18228-10-12 מדינת ישראל נ' א ס

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
א ס
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד דגנית משעלי מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. יאמר כבר בפתח הדברים כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").

מבוא

2. הנאשם והמתלוננת היו נשואים בעת האירועים נשוא כתב האישום. במהלך שמיעת המשפט התגרשו, אולם שבו לחיות יחד לאחר מכן.

3. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

עמוד 1

4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 21.7.12, בסמוך לשעה 18:00, נכנס הנאשם לבית כאשר הוא שרוי בגילופין. בנסיבות אלו, בקשה המתלוננת מהנאשם כי לא ירים קולו על בתם. בתגובה החל הנאשם לקלל את המתלוננת והתקרב אליה. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשיערה. המתלוננת בקשה מהנאשם לצאת מהבית. בתגובה לכך, נטל הנאשם את הטלפון הנייד שלה, ותקף אותה בשנית בכך שסטר לה.

5. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וטען, כי המתלוננת היא שתקפה אותו, בכך ששרטה אותו באמצעות מפתחות באזור הגרון ובחזה.

גדר המחלוקת

6. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית - האם הנאשם תקף את המתלוננת ביום 21.7.12, כטענתה, או שמא המתלוננת היא שתקפה את הנאשם באותו מועד, כטענתו.

7. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת. לפי גרסתה של המתלוננת, הנאשם סטר לה אגב ויכוח, החלו דחיפות הדדיות, הנאשם משך בשיערה ותוך כדי שהנאשם נאבק לקחת ממנה את מפתחותיו, הנאשם נשרט. עוד טענה, כי גם אם נמצאו בגרסתה של המתלוננת אי דיוקים קלים, הרי שניתן להסבירם בעומס נפשי המוטל על מתלוננות בעבירות אלימות במשפחה. המתלוננת לא השחירה את פניו של הנאשם ולא הגזימה בתיאוריה, העמידה דברים על דיוקם ותקנה את עדותה כאשר הדבר נדרש. המתלוננת אמנם מודה בדחיפות הדדיות, אולם לטענתה קדמה להן אלימות מצדו של הנאשם.

8. עוד טענה באת כוח התביעה, כי חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותו של השוטר שילואן, אשר הגיע לבית בסמוך לאחר האירוע ושמע מהמתלוננת את עיקר גרסתה. לטענתה, המדובר באמרת קורבן עבירה אשר נמסרה בסמוך לאחר האירוע.

9. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, שלפיה לא תקף את המתלוננת, בעוד שהיא שרטה אותו באמצעות מפתחות. באת כוח התביעה לא פרטה סתירות בגרסתו של הנאשם, אלא ציינה כי גרסתו סותרת את גרסתה של המתלוננת. לטענתה, עדי ההגנה, אשר הובאו מטעמו של הנאשם, אינם תורמים להכרעה בתיק, וזאת משום שדווחו על מקרים שאירעו לאחר האירוע נשוא כתב האישום, שבהם המתלוננת איימה כי תפנה למשטרה אם הנאשם לא יתן לה כסף.

10. באת כוח ההגנה טענה, כי על בית המשפט להזהיר את עצמו, כאשר כל שיש לחובת הנאשם, זו עדותה היחידה של המתלוננת. לטענתה, אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת, וזאת משום שהמתלוננת מסרה למעשה גרסאות סותרות, האחת לשוטר שילואן, השניה בהודעתה במשטרה, והשלישית בבית המשפט. בגרסאות נמצאו סתירות הן באשר לסדר האירועים, והן באשר לתכנם. המתלוננת גם הכחישה כי ראתה את השריטות שגרמה לנאשם, והדבר אינו מתקבל על הדעת, לאור חומרת החבלות שגרמה לו. לטענתה, אין מדובר בסתירות שוליות והן מערערות את מהימנותה של המתלוננת.

11. עוד טענה, כי אין לראות בגרסה שמסרה המתלוננת לשוטר שילואן אמרת קרבן עבירה, משום שהגרסה אינה עומדת בתנאים שנקבעו לענין זה בחוק.

12. באת כוח הנאשם הוסיפה וטענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם. המדובר בגרסה עקבית, שלא נמצאה בה ולו סתירה אחת. לפי גרסתו של הנאשם, לא תקף את המתלוננת. הנאשם הוסיף, כי בכל ויכוח עם המתלוננת, היא

מאיימת כי תזמין משטרה והיא משתמשת באיום זה כאמצעי לחץ נגדו. תימוכין לגרסתו של הנאשם ניתן למצוא גם בעדויות עדי ההגנה, המאשרים כי המתלוננת נהגה לאיים על הנאשם כי תזמין משטרה ללא כל סיבה.

13. באת כוח הנאשם טענה גם, כי אין זה תקין שהמשטרה לא צילמה את החבלות שנגרמו לנאשם.

דין והכרעה

14. ההכרעה העובדתית בתיק מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של הנאשם ושל המתלוננת. הראיות האובייקטיביות היחידות, הנוגעות לאירועים נשוא כתב האישום, הינן תמונות של החבלות שנגרמו דווקא לנאשם באירוע. בית המשפט מצווה לנקוט במשנה זהירות כאשר כל שיש בתיק להפללת הנאשם היא עדות אחת הסותרת את כפירתו של הנאשם.

15. לפי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971: "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט".

16. אפתח בתיאור גרסאותיה של המתלוננת והערכת מהימנותה של המתלוננת. המתלוננת מסרה גרסתה שלוש פעמים: לשוטרי שילואן, שהגיע לבית בסמוך לאחר שהזעיקה את המשטרה; לחוקר תומר גלבוע בהודעה שמסרה בתחנת המשטרה; ובמסגרת עדותה בבית המשפט.

17. השוטרי שילואן גבה מהמתלוננת הודעה ביום 21.7.12 בשעה 19:00, מיד בסמוך לאחר האירועים נשוא כתב האישום. לפי ההודעה, המתלוננת מסרה, כי באותו יום חזר הנאשם מהים כאשר הוא שיכור. הנאשם הרים קולו על בתם, וכאשר המתלוננת דרשה ממנו שלא להרים את הקול, החל לקללה. המתלוננת התקרבה אליו והוא משך לה בשיער כלפי מטה. בשלב זה בקשה ממנו לצאת מהבית ולקחה את המפתחות שלו שהיו על השולחן. המתלוננת אמרה לנאשם כי אם לא יצא מהבית איננה נותנת לו את המפתחות. בתגובה לקח הנאשם את הטלפון של המתלוננת. כאשר דרשה ממנו את הטלפון, סטר לה בפנים בצד שמאל. נוצר מצב של דחיפות והמתלוננת שרטה את הנאשם בחזה. הנאשם יצא מהבית עם הטלפון. בהמשך לכך יצאה המתלוננת לשכנה והתקשרה לאמה וכן לחבר של הנאשם ובקשה כי הנאשם ישיב לה את הטלפון. לאחר מכן התקשרה למשטרה (נ/3).

18. המתלוננת נחקרה פעם נוספת ביום 24.7.12. המדובר בחקירה באזהרה, שבה נחשדה המתלוננת בתקיפה הגורמת חבלה, בכך ששרטה את הנאשם בצווארו כאשר רצה לקחת את המפתחות. לדברי המתלוננת, הנאשם "קיבל שריטה" כאשר הוא משך לה בשיער ונתן לה סטירה. אין מדובר בשריטה מכוונת אלא בהדיפה לאחר שהנאשם תקף אותה. לדבריה, לא שמה לב אם שרטה אותו בצוואר או בחזה. עוד טענה המתלוננת כי הנאשם "היה מסטול". המתלוננת הכחישה כי תקפה את הנאשם בעבר, אולם הודתה כי זרקה לו בגדים בעבר, כאשר לא רצתה שיעלה הביתה שתוי. עוד הודתה, כי באותו יום זרקה לו את מקלות הדיג מהמרפסת (נ/4).

19. בעדות הראשית בבית המשפט מסרה המתלוננת, כי לאחר שהנאשם קילל אותה, לקחה את המפתחות מהשולחן ואמרה לו שיצא מהבית. בתגובה, הנאשם נתן לה סטירה בלחי שמאל ולקח את הטלפון שלה שהיה מונח על השולחן. הנאשם הלך לכיוון הדלת והתחילו דחיפות ביניהם, כאשר הנאשם מנסה לקחת את המפתחות של הבית ותוך כדי "הוריד" לה את השיער כלפי מטה. תוך כדי שהנאשם ניסה לקחת את המפתחות, הוא קיבל שריטה מהמפתחות. לאחר שהנאשם עזב את המקום התקשרה לאמה וכן לחבר של הנאשם, והחבר החזיר לה את הטלפון. בעדותה הכחישה כי זרקה את מקלות הדיג ואמרה שזרקה אך בגדים (פרוטוקול הדין, בעמ' 2 - 3). בחקירתה הנגדית

הבהירה המתלוננת, כי ייתכן ונפל בלבול בסדר הדברים. למיטב זכרונה, לקחה את המפתחות, אחרי שהתקרבה אליו, הנאשם משך לה בשיער ולקח לה את הטלפון והתחילו דחיפות ואז נתן לה סטירה (שם, בעמ' 5).

20. המתלוננת הוסיפה, כי היא לא ראתה במו עיניה את השריטה בצוואר של הנאשם. חברו של הנאשם הוא ססיפר לה על כך, ומטעם זה התבלבלה ומסרה תחילה במשטרה, כי שרטה אותו בחזה. המתלוננת עמדה על כך שתקנה את גרסתה לכך שהנאשם נשרט בצוואר לאחר שהמשטרה הציגה לה תמונות. דא עקא, כי בתיק החקירה אין תמונות של הנאשם, ואין כל ראיה לכך שהוצגו למתלוננת תמונות (שם, בעמ' 5 - 6).

21. המתלוננת הכחישה בעדותה כי זרקה את מקלות הדיג של הנאשם. גם כאשר הודעתה הוצגה לה, ואמרה שאיננה זוכרת אם אמרה את הדברים למשטרה, אולם בכל מקרה הם אינם נכונים. עם זאת, הודתה, כי בפעמים אחרות זרקה את מקלות הדיג מהחלון (שם, בעמ' 6). המתלוננת גם הכחישה כי זרקה חפצים במספרה של הנאשם (שם, בעמ' 9).

22. מצאתי, כי קיימים פערים וסתירות בין הגרסאות, כדלקמן: בכל אחת מהגרסאות מסרה המתלוננת תיאור שונה של האירועים - בפני השוטר שילואן ציינה כי קודם משך לה הנאשם בשיער, לאחר מכן סטר לה, בהמשך לכך היו דחיפות הדדיות שבמהלכן נשרט הנאשם. בחקירה באזהרה תיארה המתלוננת את שני אירועי התקיפה, משיכת השיער והסטירה, יחדיו. בעדותה בבית המשפט תיארה תחילה סטירה, לאחר מכן דחיפות הדדיות, שריטת הנאשם, ולבסוף הנאשם משך לה בשיער. אולם בהמשך שנתה ותקנה מעט מסדר הדברים; בעוד שבמשטרה הודתה כי זרקה את מקלות הדיג, בעדותה הכחישה זאת, ואף ציינה כי הדברים שנרשמו מפיה במשטרה בהקשר זה אינם נכונים.

23. מצאתי גם כי גרסתה של המתלוננת, לפיה לקחה לנאשם את מפתחות הבית על מנת שיצא מהבית - אינה הגיונית. כיצד יש בנטיילת מפתחות הבית כדי לשכנע את הנאשם שיצא מהבית? לכך לא קיבלתי כל תשובה. יתר על כן, המתלוננת לטענתה שוחחה מיד לאחר האירוע עם אמה ועם חבר של הנאשם. ניתן היה להניח, כי המתלוננת תספר להם אודות האלימות שחוותה. לטענת המתלוננת ספרה לחבר, אולם הוא לא רצה להיות מעורב. המתלוננת לא ציינה אם ספרה על כך לאמה. מכל מקום, עדים אלו לא נחקרו במשטרה ולא מסרו עדות בבית המשפט.

24. אכן, נכונה טענת באת כוח התביעה, כי ייתכנו פערים בגרסאות של קרבנות אלימות במשפחה, בדומה לקרבנות עבירות מין, הנובעים מהאירוע הטראומטי שחוו. ייתכן כי המתלוננת היתה מבולבלת ונסערת בבית המשפט, ומטעם זה חלו שינויים בהשוואה לגרסתה במשטרה. אולם, מכיוון שמדובר באירוע קצר, שבו המתלוננת עצמה מודה כי היא נקטה באלימות נגד הנאשם, ישנה חשיבות קריטית לסדר הדברים ולתכנם. בנסיבות אלו, גם לא מדובר בקרבן אלימות במשפחה, במובן הקלאסי של המושג. השאלה מי נקט ראשון באלימות, ומה בדיוק עשה כל אחד מבני הזוג, הינה מהותית להכרעה בדבר אשמתו של הנאשם.

25. אפנה עתה להערכת מהימנותו של הנאשם.

26. בחקירתו הודה הנאשם, כי אכן שתה אלכוהול באותו יום בים, אולם הכחיש כי חזר הביתה שיכור. לטענתו, עזר למתלוננת לעלות עם הילדים למעלה. אולם, כאשר היו בבית, המתלוננת דברה אליו לא יפה ולפיכך גם הוא דיבר אליה לא יפה. כתוצאה מכך המתלוננת לקחה לו את המפתחות ודרשה כי יצא מהבית. מדובר היה במפתחות של העסק והנאשם ניסה לקחת אותם ממנה. כתוצאה מכך שרטה אותו בצווארו עם ציפורניה. החוקר גז ציין כי ראה שריטה באורך 10 ס"מ. הנאשם הכחיש כי משך בשיערה של המתלוננת וכן הכחיש כי סטר לה. לדבריו, המתלוננת תקפה אותו בעבר

פעמים רבות, עשתה לו סימנים בקרקפת ואיימה כי תגיש נגדו תלונות במשטרה. כמו כן זרקה לו פעמים רבות בגדים וציוד דיג מהחלון. גם באותו יום, זרקה את מקלות הדיג מהמרפסת. אולם, מדובר באמא של שלישיית ילדיו ולפיכך לא חשב להתלונן נגדה, בנוסף גם התבייש לבוא למשטרה (ת/1).

27. בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם, כי המתלוננת סבלה מחרדות ומטירוף כתוצאה מהולדת השלישייה והגיבה בתוקפנות פעמים רבות, לרבות השלכת חפצים וציוד דיג יקר. לטענתו, תקפה אותו בעבר, שברה לו ציוד דיג והקימה מהומות במספרה. המתלוננת גם נהגה להזמין את המשטרה ללא כל סיבה. באותו יום, רצה לשבת לאכול אולם המתלוננת לא רצתה שיאכל והתפתח ויכוח, עד שהמתלוננת דרשה שיצא מהבית. המתלוננת לקחה את המפתחות של העסק שלו והיו ויכוחים אולם הוא לא נקט כל אלימות ולקח ממנה את המפתחות. כאשר פנה ללכת לכיוון הדלת, המתלוננת שרטה אותו בצווארו באמצעות ציפורניה ונתרו לו צלקות. לדבריו, יצא מיד מהבית וכאשר היה למטה, המתלוננת זרקה שתי חכות דיג מהמרפסת למטה (פרוטוקול הדין, בעמ' 16 - 18). הנאשם הודה כי לקח למתלוננת את הטלפון על מנת שלא תתקשר למשטרה, אולם לדבריו עשה כן משום שהתקשרה פעמים רבות למשטרה קודם לכן ללא כל סיבה (שם, בעמ' 20). הנאשם הוסיף, כי יום לפני עדותו בבית המשפט, שוחח עם המתלוננת ואמר לה שהיא יודעת שלא נקט כלפיה באלימות. היא מצדה אמרה, שהיא חוששת שיהיה לה תיק פלילי במשטרה (שם, בעמ' 18).

28. בהמשך לכך זומנה המתלוננת שוב לעדות. בעדותה החוזרת מסרה המתלוננת, כי איננה זוכרת שיחה כזו עם הנאשם (שם, בעמ' 26 - 27).

29. עדותו של הנאשם היא רציפה וקוהרנטית. הנאשם חזר על גרסתו, הן במשטרה והן בבית המשפט, שלפיה לא תקף את המתלוננת ביום האירוע. הנאשם מסר גרסה הגיונית, שלפיה אגב ויכוח שהתפתח, דרשה המתלוננת שיצא מהבית, וכאשר היה בדרכו החוצה, המתלוננת תקפה אותו. לגרסה זו יש תימוכין בשריטה שגרמה המתלוננת לנאשם בצווארו, אשר כתוצאה ממנה נגרמו לנאשם חבלות. על חבלות אלו ניתן ללמוד לא רק מגרסתו של הנאשם, אלא גם מתוך מספר ראיות נוספות: התיעוד שערך החוקר גז במהלך החקירה (ת/1); התמונות שהגיש הנאשם (נ/1); ואפילו גרסתה של המתלוננת עצמה המאשרת את קיומן של חבלות. לא השתכנעתי, כי ייתכן שחבלות מעין אלו, ייגרמו בשגגה אגב ויכוח על מפתח. המדובר בשריטות באורך 10 ס"מ, אשר הותירו חותם של ממש על צווארו של הנאשם. אין לי ספק כי חבלות מעין אלו נגרמו בכוונת מכון ולא בשגגה.

30. בתמיכה לטענתו של הנאשם, כי המתלוננת נהגה להתפרץ עליו במספרה ולשבור דברים, העידו שני עדי הגנה, עמנואל עזרא ורפאל אוחיון. בעדותו מסר עזרא, שכשלושה או ארבעה חודשים לפני עדותו, בעת שהסתפר במספרה של הנאשם, המתלוננת נכנסה, דרשה כסף ואמרה לנאשם, שאם לא ייתן לה כסף באופן מידי, תסבך אותו שוב עם המשטרה, כמו שעשתה בעבר. בפעמים נוספות, איימה המתלוננת על הנאשם (פרוטוקול הדין, בעמ' 21 - 22). אוחיון מסר בעדותו, שכשנה או שנה וחצי לפני עדותו, הסתפר במספרה של הנאשם, המתלוננת נכנסה עם ציוד דיג ואמרה לנאשם שתזרוק אותו על הרצפה, אם לא ייתן לה כסף. בהמשך לכך, אכן זרקה את ציוד הדיג על הרצפה, ורק לאחר שהנאשם נתן לה כסף, יצאה מהמספרה (שם, בעמ' 23).

31. אמנם, עדי ההגנה העידו על אירועים שאירעו הרבה לאחר האירוע נשוא התיק, אולם יש בהם כדי לחזק את טענתו הכללית של הנאשם, בדבר התנהגותה של המתלוננת. טענה זו מתיישבת עם גרסתו של הנאשם באשר לאירועים שאירעו ביום 21.7.12.

32. כאשר אני מעמידה את העדויות שנשמעו זו מול זו, מצאתי כי יש להעדיף את גרסתו של הנאשם. אמנם,

הפערים שנמצאו בגרסתה של המתלוננת אינם גדולים, אולם לא ניתן להתעלם מהם, כאשר העדות נוגעת לאירוע קצר בלבד. יתר על כן, לא נמצאו סתירות כלשהן בגרסתו של הנאשם. מכאן, שלא מצאתי מקום להכריע בשאלה, אם יש לראות בגרסה שמסרה המתלוננת לשוטר עם הגעתו לדירה, משום אמרת קרבן עבירה. יש לזכור בהקשר זה, כי באותה גרסה, אמנם התלוננה המתלוננת על אלימות מצדו של הנאשם, אולם בה בעת הודתה שהיא נקטה אלימות כלפי הנאשם.

33. מכאן, שלא עלה בידי התביעה לשכנעני, מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת ביום 21.7.12.

סוף דבר

34. התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת ביום 21.7.12.

35. לאור האמור, אני מזכה את הנאשם מעבירת תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

36. מי ייתן ובני הזוג, אשר שבו לאחרונה להתגורר יחד, ימצאו שלוה וחיים משותפים מאושרים, יחד עם ילדיהם.

ניתנה והודעה היום כ' אדר תשע"ה, 11/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדלה